

”HØVDINGEN”

Sted: Landsby i Sønderjylland ved midten af 900-tallet. Herfra er der en halv dags rejse til Hedeby.

Det er tidlig morgen, og tågen ligger stadig tæt ind over markerne. En lille dreng har fået øje på en flok mænd, der kommer travende ad den østvendte sti ind til landsbyen. Drengen løber ind i sit hus og hiver tæppet af sin sovende mor. Moderen vågner og skal lige til at skælde drengen ud, da hun opdager, at han er meget oprørt. Drengen får hevet sin mor med ud, så hun med egne øjne kan se den flok mænd, der nærmer sig landsbyen. Mellem sig bærer de nogen på en bære, det får kvinden til at skælve. Det er krigerne, der er vendt hjem fra deres togt. For et år siden rejste de mod øst for at samle rigdomme, men nu er de altså vendt hjem igen – dog knap så talrige. I den tid mændene var bortrejst, havde kvinden, der var høvdingens kone, styret landsbyen, men nu var det tid til at give magten tilbage til hendes mand.

Flere mennesker har nu samlet sig ved landsbyens port, og jammeren begynder at brede sig, da folkemængden sander, at den omkomne på båren er ingen ringere end høvdingen selv. Signe, høvdingens kone, synker sammen, men genvinder hurtigt fatningen. Som landsbyens leder må hun ikke vise svaghed.

Mændene fortæller, hvordan det gik til, at Leif mistede livet.

Begravelsen skal planlægges, og høvdingens efterfølger skal udpeges. Signe begynder at planlægge sin mand Leifs begravelse, som skal foregå 10 dage efter hjemkomsten. Leifs formue bliver delt i tre dele. Den ene del af formuen skal Leif have med sig på sin rejse til dødsriget, han skal have sit skib, sine heste, hunde, mad og våben med, og der skal sys en særlig fornem dragt. Den anden del går til familien, og den tredje del går til det mjød og mad, der skal bruges til begravelsesfesten. Nogle af mændene bliver derfor sat til at trække hans skib på land op til gravpladsen et stykke fra landsbyen. Der bliver sendt bud til høvdingens handelspartnere, venner og familie om begravelsen.

Signe forhører sig hos gårdens slaver om, hvem af dem der har lyst til at følge Leif i døden. En af slaverne skal nemlig dø den tiende dag ved selve begravelsen. Selvom det er en ære at følge sin herre i døden, så er slaverne meget uenige om, hvem denne ære skal tildeles. Der udbryder en voldsom diskussion hos slaverne om, hvem der er mest værdig, for i virkeligheden har ingen rigtigt lyst. Efter en ordentlig diskussion bliver slaverne enige om, hvem den ”heldige” er, og de meddeler det til Signe.

Signe bestiller en runerister, som kan lave en mindesten om Leif. På stenen skal det fremgå, hvor Leif fandt døden, og hvilken mand han var. Signe lader runeristeren anbringe stenen ved den lille bro, der fører over vandløbet ind til landsbyen. Så bliver det klart for de tilrejsende, hvilken familie der styrer landsbyen.

Signe og Leifs ældste søn, Sune, elsker musik og digtekunst, men han afskyr krig og magt. Signe mener imidlertid, at Sune bliver nødt til at

overtage faderens stilling som høvding i landsbyen, hvis der ikke skal opstå kaos. Straks efter begravelsen vil Signe udpege Sune som ny høvding, så der ikke er nogle andre familier, der griber chancen og tager magten i landsbyen. Sune er dybt ulykkelig. Sunes ven foreslår, at de i stedet for stikker af til søs sammen. Han siger, at de kan tage til Hedeby, hvor de kan søge hyre på én af handelsbådene. Hvad bestemmer Sune sig for, stikker han af sammen med sin ven, eller bliver han og tager sit ansvar på sig?

Gertrud er Leifs og Signes datter. Hun er både smuk og klog, og Signe skønner, at hun er moden til at finde sig en mand. Det bedste for landsbyen ville være, hvis Gertrud blev gift med enten Bose eller Skjalm. Bose er en stor og stærk fyr, som står til at arve høvdingedømmet efter sin far i en landsby ikke så langt fra jeres. Skjalm er en snu og ranglet mand, som Leif tit har gjort forretninger med. Skjalm bor i Hedeby, hvor han er blevet rig på slavehandel. Gertrud selv er imidlertid blevet glad for en af bønderne i landsbyen, nemlig Åge. Alle tre mænd er inviteret til Leifs begravelse, så her kan de gøre kur til Gertrud. Skjalm forsøger også at bestikke Signe, for at hun skal tvinge Gertrud til at gifte sig med ham. Hvem vælger Gertrud? Hvordan reagerer Signe på det?

Leif bliver begravet i sit skib med alt sit udstyr. Den trofaste slave bliver dræbt og lagt op på ligbålet sammen med Leif. En af Leifs krigere sætter ild til skibet. Efter skibet er brændt, bliver der kastet jord på asken, til der formes en høj. De sørgende går deres vej, og lyset skifter. Pludselig kommer to krigerisk udseende kvinder farende ind. De to kvinder er valkyrier, og de er kommet for at hente Leif med op til Valhal, hvor Odin sidder og venter på ham. Imidlertid dukker der lige pludseligt en fredsommeligt udseende mand op ved siden af valkyrierne og beder dem om at lade Leif ligge. Det er Jesus, der blander sig. Valkyrierne kalder på Odin, som straks kommer. Nu vil både Jesus og Odin have den afdødes sjæl. Odin påpeger, at afdøde var asatro og blev begravet som hedning. Jesus fortæller, at Harald Blåtand netop har kristnet landet og ladet sin egen hedenske far genbegrave som kristen. Nu er det op til Leif at afgøre, om han vil følge med Jesus eller Odin, begge laver reklame for netop deres dødsrige.

De medvirkende er:

Gudrun: Fortælleren

Leif: Høvding

Signe: Høvdingens kone

Rune: Runerister

Sune: Høvdingens ældste søn

Arne: Sunes ven

Einar: Høvdingens yngste søn

Gertrud: Høvdingens datter

Bose: Høvdingesøn fra nabolandsby

Skjalm: Forretningsmand fra Hedeby

Åge: Bonde i landsbyen

Slaverne

Krigerne

Gondul: Valkyrie

Hild: Valkyrie

Jesus: Guds søn

Odin: Gudernes konge